

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ แพรวอาภาเพลส ราชบุรี
๗ เมษายน ๒๕๕๗

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ แพรวอากาศเพลส ราชบุรี ๗ เมษายน ๒๕๕๗

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันที่ ๗ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๗ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ประธานมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา และคณะวิทยากรของมูลนิธิฯ ได้รับเชิญจากชมรมบ้านอัมมะ มศพ. ราชบุรี มี คุณครูจรัญ ฉลวยศรีเมือง คุณครูมาลี ฉลวยศรีเมือง เป็นต้น ที่มีกุศลศรัทธาจัดสนทนาธรรมในครั้งนี้ โดยมีคุณน้ำนิต ชื่นสกุล เป็นที่ปรึกษา เพื่อไปสนทนาธรรม ณ ห้องชวนชม แพรวอากาศเพลส อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี ระหว่างเวลา ๑๓.๐๐ - ๑๕.๐๐ น.

มีความสนทนาคอนหนึ่งที่ท่านผู้ถาม
ได้กราบเรียนท่านอาจารย์ถึง ทาน และการให้
ทาน ซึ่งท่านอาจารย์ได้แสดงไว้โดยละเอียด
น่าสนใจอย่างยิ่ง จึงขอคัดมาเพื่อให้ทุก ๆ
ท่านได้พิจารณา ดังนี้

ท่านอาจารย์ :

ถ้าไม่มีจิต จะมีการให้ไหม? เพราะฉะนั้น "ทาน" เป็นแต่
เพียง "อาการภายนอก" ที่เราเห็น เพราะเหตุว่า ถ้าไม่มี
จิต แล้วก็ไม่มีรูปร่าง ทานก็ไม่มี อะไร ๆ ก็ไม่มี ก่อนอื่น
ต้องทราบไว้ว่า ไม่ว่าเราจะกล่าวถึงเรื่องทาน เรื่องสติ เรื่อง

ปัญญา เรื่องเจตนา เรื่องอะไรก็ตาม มี "สภาพธรรมะ" ซึ่งเราใช้คำว่า "จิต" ในภาษาไทย ภาษาบาลีก็ใช้ "จิตตัง" หมายความว่าถึง ต้องมี "สภาพรู้" ไต๊ะ แก้อี้ ไม่มีการให้ ทาน เพราะฉะนั้น ทานจริง ๆ ต้องเมื่อมีจิต และ "จิต" ทั้ง ๆ ที่มีอยู่ทุกวัน ก็ไม่เคยที่จะสนใจรู้ว่า เพียงไม่มีจิต อะไร ๆ ก็ไม่ปรากฏว่ามี เลยสักอย่างเดียว

...เช่น ถ้าไม่มีจิต อย่างคนที่ตายแล้ว เขา "เห็น" ไหม? เขา "ได้ยิน" ไหม? เขารู้ไหม? ว่าที่นั่น มี อะไร? ไต๊ะนี้ มีอะไร? ข้างซ้าย ข้างขวา มีอะไร? เพราะเหตุว่า ไม่มี "ธาตุรู้" ไม่มี "สภาพรู้" ซึ่งใช้คำว่า "จิต" หมายความว่าถึง สภาพที่เป็น

ใหญ่ เป็นประธาน ที่สามารถจะ "รู้" สิ่งที่กำลังปรากฏ
 ในขณะนี้ ได้ เพราะถ้าไม่มีจิต ไม่มีอะไรปรากฏเลย ห้อง
 นี้ไม่มี คนไม่มี เสียงไม่มี เรื่องราวต่าง ๆ ไม่มี
 เพราะฉะนั้น สำคัญที่สุด ก็คือ ภาตรู้ มีจริง ๆ ใช้คำว่า "รู้"
 เพื่อที่ว่า เราจะค่อย ๆ เข้าใจ "จิต" ซึ่งเรามี ซึ่งเราไม่เคย
 สนใจมาก่อน เพียงแต่รู้ว่า ทุกคนมี "จิต" เกิดมาแล้ว ต้อง
 มีจิต แต่จริง ๆ แล้ว "จิต" คือ อะไร?...

...จิตขณะแรก ตั้งแต่เกิด ต่างกับสภาพธรรมะ ซึ่งไม่
 สามารถจะรู้อะไรได้เลย เพราะฉะนั้น ที่ใช้คำว่า
 "จิต" ต้องเป็น "ภาตรู้" เกิดเมื่อไหร่ ต้อง "รู้" แต่ถ้า ไม่มีภาต
 รู้เลย ก็เป็นโตะ แก้อ้อ ลมพายุ แม่น้ำ ทะเลทราย อะไรก็
 แล้วแต่ซึ่งไม่สามารถจะรู้อะไรได้ ซึ่งตรงกันข้ามกับสภาพ
 ธรรมะเดี๋ยวนี้ ซึ่งกำลัง "เห็น" เป็นสิ่งที่มีจริง เป็น "ภาตรู้"
 ชนิดหนึ่ง ซึ่งสามารถจะเห็นว่า ขณะนี้ มีอะไร? ปรากฏให้
 "เห็น" ...

...ขณะที่ "ได้ยิน" "เสียง" ปรากฏ ขณะนั้น ไม่ใช่สิ่ง
 ที่ กำลังปรากฏให้เห็น ทางตา แต่ว่า ขณะนั้น มี
 "เสียง" เพราะเหตุว่า มีธาตุได้ยิน คือ "จิต" เกิดขึ้น
 "ได้ยิน" เพราะเหตุว่า "เสียง" ปรากฏ เพราะฉะนั้น
 ตั้งแต่เกิดจนตาย ที่มีทุกสิ่ง ทุกอย่าง ปรากฏทุก
 วัน ก็เพราะ "จิต" เกิดขึ้น แล้วดับไป ไม่มีใคร
 สามารถจะรู้ได้ ถ้าไม่ได้ฟัง แต่รู้ว่า ทุกสิ่งทุกอย่าง
 ซึ่งเกิดแล้วต้องดับ และดับเร็วมาก ไม่ต้องไปคอย
 จนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายของชาตินี้ซึ่งเราใช้คำว่า
 ตาย เกิด แล้วก็ดับ ตาย เพราะฉะนั้น ขณะแรก
 คือ เกิด ขณะสุดท้าย คือ ตาย เข้าใจเพียงเท่านั้น
 แต่ความจริง "จิต" เกิดขณะแรก จึงเป็นสิ่งที่มีชีวิต
 ค่อย ๆ เติบโต เป็นแต่ละคน ที่อยู่ที่นี่ แล้วจิตก็
 เกิด ดับ เกิดทันที ดับทันที ทำกิจหน้าที่ของจิต
 สั้นมาก รวดเร็วมาก แล้วก็ดับไป นี่คือการที่เรา
 จะเข้าใจ ต้นตอของโลก ของสิ่งที่มีจริง ของทุกสิ่ง
 ทุกอย่าง...

...ถ้าพระผู้มีพระภาคฯ ไม่ทรงแสดง เราไม่สามารถจะรู้ว่า ขณะนี้ ทุกสิ่งทุกอย่าง เกิด แล้วก็ ดับ "เห็น" ไม่ใช่ "ได้ยิน" เห็น กับ ได้ยิน จะเกิดพร้อมกัน ไม่ได้เลย "เห็น" มีสิ่งที่ปรากฏให้ "เห็น" แล้วดับขณะที่ "ได้ยิน" ก็ต้องมี "เสียง" "จิตได้ยิน" จึงปรากฏ มี เกิดขึ้น แล้วก็ดับ เพราะฉะนั้น ทั้งสองอย่าง ไม่ใช่ขณะเดียวกัน ปะปนกันไม่ได้ "ธาตุรู้" หลากหลายมาก ให้ทราบว่า แต่ละคน วิถีชีวิต ความเป็นมา ตั้งแต่เกิด จนถึงขณะนี้ หลากหลาย เพราะสภาพ ธรรมะ หลากหลาย ไม่ใช่มีแต่ "จิตเห็น" เท่านั้น "จิตได้ยิน" ก็มี ไม่ใช่มีแต่ จิตเห็น , จิตได้ยิน "คิดนึก" ก็มี และเรื่องราวต่าง ๆ ของแต่ละหนึ่งคนก็ต่าง ๆ กันไป นี่ก็แสดงให้เห็น ความเป็นอนัตตา ว่าไม่อยู่ในอำนาจบังคับบัญชา แต่ต้องเป็นอย่างนี้ เป็นอย่างอื่นไม่ได้ เกิดมา เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น ลิ้มรส รู้สิ่งที่กระทบสัมผัส เย็นนี้รับประทาน อาหารหรือเปล่า? รับประทานแล้ว พอถึงกลางคืน ก็ต้องนอน พอนอนหลับ ไม่มีอะไรปรากฏเลย หายไปไหนหมด? ทั้งวัน ทั้งวัน ซึ่งสำคัญเหลือเกิน เดือดร้อน เป็นสุข เป็นทุกข์ ต่าง ๆ แต่ พอถึงเวลาที่ไม่มีการเห็น ไม่มีการได้ยิน ไม่มีการคิด ไม่มีอะไรปรากฏ...

...นี่คือความจริง เกิดมา เพื่อเท่านั้นเอง กิน นอน ติดขัดของ
 หลับ ไม่มีอะไรเหลือ แล้วก็ตื่นใหม่ แล้วก็เป็นอย่างนี้ไป
 เรื่อย ๆ ไม่ใช่ชาตินี้ชาติเดียว ในสังสารวัฏฏ์ ต้องเป็น
 อย่างนี้ จนกว่าจะมีปัญญาเข้าใจจริง ๆ ว่า ไม่ใช่เราสัก
 ชาติเดียว แต่ ทั้งหมดนี้ "เป็นธรรมะ" ซึ่ง มีจริง ๆ ใคร
 บังคับไม่ให้เกิดก็ไม่ได้ เพราะมีปัจจัยที่จะเกิดขึ้น ใคร
 บังคับให้ไม่ดับ ไม่หมดไป ก็ไม่ได้ เกิด แล้วดับไป มี
 ประโยชน์ไหม? ที่จะรู้ว่า แท้ที่จริง "ไม่มีเรา" จริง ๆ ไม่ต้อง
 ไปเดือดร้อนมากมายเลย เพราะว่า เป็นธาตุที่มีปัจจัย
 เกิดขึ้น คตินี้ก็หมดแล้ว ตื่นขึ้นมาก็ตัดต้นใหม่ไปเรื่อย ๆ...

...เพราะฉะนั้น แต่ละวัน ถ้าไม่ได้ฟังธรรมะ สะสมอะไร? สะสมความรู้ ความติดข้อง ความยึดถือ แล้วต่อไปก็จะทราบได้ ว่าสภาพธรรมะที่หลากหลายนี้ พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงแสดงไว้โดยละเอียดยิ่ง เพื่อให้เราเห็นถูกต้องว่า เพียงแต่บอกว่า ทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นอนัตตา ไม่ใช่ของใคร ไม่มีใครเป็นเจ้าของ เกิดขึ้น แล้วดับไป ทั้ง ๆ ที่ได้ยินอย่างนี้ ฟังอย่างนี้ ความจริงเดี๋ยวนี้เป็นอย่างนี้ ก็ยังไม่สามารถที่จะ ละความยึดถือ ที่เคยยึดถือ มานานแสนนาน ว่ามีเรา มีเขา มีสิ่งหนึ่งสิ่งใด มีสมบัติ มากมาย มีโลก มีสารพัดอย่าง ซึ่ง ความจริงเพราะ "จิต" เกิดขึ้น แล้ว "รู้สิ่งนั้น" "สิ่งนั้น" จึงปรากฏ แต่เพราะการเกิด ดับ สืบต่อ อย่างเร็วมาก ก็เหมือนนายมายากล เขาสามารถที่จะลวง ทั้ง ๆ ที่ มองดูเหมือนไม่มีอะไรเลย ก็มีสิ่งที่เกิดขึ้น เกิดขึ้นมา ได้อย่างไร? ไช้ไหม? แต่ นายมายากล ไม่เร็วเท่ากับจิต จิต เกิดดับ เร็ว สุดที่จะประมาณได้...

...เพียงเท่านี้ ที่ได้ฟัง เริ่มเข้าใจความจริงของชีวิต ว่า หนี
ไม่พ้น ต้องเป็นอย่างนี้ เป็นความจริง ถึงที่สุด ซึ่งใคร
เปลี่ยนแปลงไม่ได้เลย ใครจะไม่ให้เกิด ก็ไม่ได้ ใครจะ
ไม่ให้ดับ ก็ไม่ได้ ใครจะให้ยังเหลืออยู่ ก็ไม่ได้ เมื่อวานนี้
เห็นอะไร? ยังเหลือไหม? "เห็น" , "จิตเห็น" ดับแล้ว ไม่
เหลือเลย เพราะฉะนั้น การฟังธรรมะ เพื่อประโยชน์ คือ
ทุกครั้งที่ได้ยิน แล้วเข้าใจคำที่ได้ยินว่า หมายความว่า สิ่ง
ที่มีจริง ๆ เดียวนี้ ซึ่ง การรู้ การเข้าใจถูก กับ การไม่รู้ ไม่
เข้าใจ อะไรจะมีประโยชน์? เกิดมาแล้ว มีแล้ว แต่ไม่รู้ ไม่
เข้าใจ กับ เกิดมาแล้ว มีทุกสิ่งทุกอย่าง ยังสามารถที่จะรู้
ความจริงของสิ่งที่มี เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ประโยชน์จริง ๆ ใน
ชาติหนึ่ง ก็คือ ความเห็นถูก เข้าใจถูก ในสิ่งที่มี ซึ่งไม่
สามารถที่จะรู้เองได้...

...บางคน ชอบคิด ช่างคิด คิดเอง นำเสียดายพระธรรม
ทรงแสดงไว้แล้ว ทำไมไม่คิดตามพระธรรมที่ทรงแสดง
แต่กลับ "คิดเอง" หมดเลย แคฟังประโยคเดียว คำเดียว
คิดยาวมาก เป็นหนังสือเป็นเล่ม ๆ เขียนออกมาได้ แต่ว่า
ถ้า "คิดตาม" ที่พระผู้มีพระภาคฯ ทรงแสดง ไม่คิดเอง
ความเข้าใจ จะค่อย ๆ เพิ่มขึ้น ละเอียดยขึ้น ตรงขึ้น ถูกขึ้น
เป็นการสะสม ที่จะรู้ว่า ไม่มีใครสามารถที่จะคิดเอง ถ้า
คิดเองก็ผิด แต่ ทุกคำ ที่ได้ฟัง แม้แต่คำเดียว ที่ละคำ
สามารถที่จะเพิ่มความเห็นถูก ความเข้าใจถูก ซึ่งจะ
สะสม สืบต่อ อยู่ในจิต ไม่ว่าเกิดชาติไหน มีโอกาสได้ยิน
ได้ฟัง มีการสะสมศรัทธา ความผ่องใสของจิต ซึ่งขณะ
นั้น ไม่มีโลภะ ความโลภ ติดข้อง ใน รูป เสียง กลิ่น รส ใน
เรื่องใด ๆ ยศถาบรรดาศักดิ์ ไม่ได้มี โทสะ ความขุ่นเคือง
ไม่ได้มี ความไม่รู้ จึงทำให้อยู่ในโลก ด้วยความไม่รู้...

...แต่ การได้ยิน ได้ฟัง ค่อย ๆ สะสม ความรู้ ความเห็นถูก
จนกระทั่ง วันหนึ่ง ก็สามารถที่ เพียงได้ยินคำสั้น ๆ ก็
สามารถที่จะ "เข้าถึงลักษณะ" ที่เป็นจริง เช่น คำว่า
"ธรรมะ" ได้ยินกันบ่อยมากภาษาไทยก็มีหลายคำ
ยุติธรรมก็มี สังฆารธรรมก็มี มีมาก เพราะอะไร? ทุกอย่าง
ที่มี เป็นสิ่งที่มีจริง เพราะฉะนั้น พระอรหันตสัมมาสัม
พุทธเจ้า ทรงแสดง สิ่งที่มีจริง ความจริงของสิ่งที่มี เท่านั้น
สิ่งที่ไม่มี จะกล่าวถึงทำไม? ไม่มีประโยชน์ เมื่อไม่มี
เพราะฉะนั้น ไป "คิดเอง" นะ มีอะไร? ในขณะที่คิดเอง
ไม่ได้พูดถึงสิ่งที่มีจริงให้เข้าใจเลย...

... ธรรมะ คำเดียว ทุกอย่างเป็นธรรมะ สามารถที่จะถึง
การหมดกิเลส ได้ไหม? ถึงความเป็นพระอรหันต์ ได้ไหม?
แต่ไม่ใช่ เรา ความเห็นถูก ความเข้าใจถูก ในธรรมะทั้ง
ปวง ที่ขณะนี้ กำลังมี ถ้ามีความเข้าใจจริง ๆ ว่า ธรรมะ
คือ สิ่งที่มี เพราะฉะนั้น จากเดิม ที่ไม่เคยรู้จักธรรมะ ไป
แสวงหาธรรมะ ในที่ต่าง ๆ ก็เริ่มรู้ว่า ไม่ต้องแสวงหาเลย
มีแล้ว กำลังมี กำลังเผชิญหน้า แต่ไม่รู้จักความจริง จนกว่า
จะได้ฟัง แล้วก็ไตร่ตรอง และเป็นความเข้าใจ...

...เพราะฉะนั้น การบ้าน มี สำหรับผู้ที่ฟังแล้ว คือ ฟังแล้ว
จบเลย นี่ไม่มีการบ้าน ใช่มั้ย? ทิ้งไปเลย แต่ ฟังแล้ว
"ฟังอะไร?" แล้วก็ยังคงคิดถึง สิ่งที่ได้ฟังด้วย "ทุกสิ่งทุก
อย่าง ที่มีจริง เป็นธรรมะ" ไม่ขาดธรรมะเลยสักขณะเดียว
เพียงแต่ว่า เดี่ยวนี้ ธรรมะก็เกิดขึ้น แล้วดับไป แต่ไม่รู้
ความจริงเลย เพราะฉะนั้น สะสมความไม่รู้ แต่ถ้ามี
ความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้อง ทีละเล็กทีละน้อย ทุกอย่าง

จริง ๆ ปัญญา สามารถที่จะค่อย ๆ เข้าใจขึ้น เวลาที่ใช้คำว่า เข้าใจถูก เห็นถูก ก็ตรงกับความหมายในภาษาบาลีที่ใช้คำว่า "ปัญญา" เพราะฉะนั้น เราจะใช้คำที่ไม่รู้จัก เช่น คนนั้นมีปัญญา แล้วเขาจะรู้อะไร? ค่ะ? แล้วปัญญา รู้อะไร? แต่ สภาธรรมะ ที่เป็นปัญญา ต้องเป็นความเห็นถูก ความเข้าใจถูก แล้วก็ต้องมีสิ่ง ที่ สิ่งนั้น เข้าใจได้ เข้าใจถูกต้อง ไม่ใช่ ปัญญาลอยๆ...

...เพราะฉะนั้น ขณะนี้ ปัญญาความเห็นที่ถูกต้อง ว่าทุกสิ่ง เป็นสิ่งที่มีจริง ซึ่งเกิดขึ้น และดับไป เข้าใจจริง ๆ ไม่ใช่จำคำ เพราะฉะนั้น ไม่ว่าขณะไหน กำลังกระทบสิ่งที่แท้จริง ขณะนั้น มีจริง ๆ เป็นธรรมะ ปราภาวในสังสารวัฏฏ์ว่า อยู่ ในสังสารวัฏฏ์ มีแน่ ๆ "แข็ง" ตลอดทุกชาติไป แล้วก็เกิดดับด้วย แล้วก็ไม่ใช่อะไร แต่ว่า พอไม่รู้ ก็เป็น อาหารอร่อย ๆ เป็นเสื้อผ้าสวย ๆ เป็นแก้วแหวนเงินทอง เป็นทุกสิ่งทุกอย่าง แต่จริง ๆ ก็คือ "แข็ง" มี แต่ไม่รู้ความจริงว่า สิ่งนั้น เกิดขึ้น แล้วดับไป ถ้าเข้าใจธรรมะจริง ๆ ก็

ไม่ลืม สามารถที่จะ "ผูกจิต" ไว้ ให้สามารถเข้าใจ สิ่งที่มี
จริง ในความเป็นจริง ว่า "เป็นธรรมชาติ" กว่าที่จะเข้าใจ
มากกว่านี้ ละเอียดกว่านี้ ลึกซึ้งกว่านี้ จนกระทั่ง สามารถ
รู้ว่า ไม่มีอะไร นอกจากธรรมชาติ ไม่มีเรา จริง ๆ...

การฟังพระธรรม เพื่อมีความเห็นถูก มีความเข้าใจถูก
เพิ่มขึ้น ไม่ใช่เพื่อที่จะให้เป็นพระโสดาบันวันนี้ โดยไม่รู้
อะไรเลย เพราะเหตุว่า พระธรรมคำสอนทุกคำ ทรง
อนุเคราะห์ให้ผู้ที่ได้ฟัง ได้เกิดความเห็นที่ถูกต้อง
เพราะฉะนั้น "ทาน" ถ้าไม่มีจิต มีทานไหม?

ท่านผู้ฟัง :

ไม่มีครับ

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ ไม่ใช่กิริยาอาการ ซึ่งเคลื่อนไหวไป โดยไม่มีจิต แต่ว่า
จิตประเภทใด เกิดขึ้น ภาย วาจา ก็เป็นไป อย่างนั้น
เพราะฉะนั้น ถ้าพูดถึง ทาน การให้ ต้องมี "จิต" ซึ่ง
สามารถ สละ สิ่งเพื่อประโยชน์ แก่บุคคลที่เราให้ สิ่งนั้น
ต้องเป็นประโยชน์ ให้สิ่งที่เป็นประโยชน์ จึงเป็นการให้
ทาน

...และขณะนี้ ก็จะสังเกตได้ว่า ให้อภัยไหม? ค่ะ? ธรรมะ
ไม่ต้องไปหาคนอื่น ว่าคนนั้นทำอย่างไร? คนนี้ทำ
อย่างไร? แต่ว่า สภาพที่มีจริง ที่เคยเข้าใจว่า "เป็นเรา"
เป็นจิตประเภทไหน? สะอาด หรือว่า เต็มไปด้วย ความ
ไม่รู้ เต็มไปด้วย ความติดข้อง เต็มไปด้วยความพยาบาท
เต็มไปด้วย ความสำคัญตน เต็มไปด้วย มานะ หรือว่า
ความโกรธต่าง ๆ ชั้นต่าง ๆ นี่ก็แสดงให้เห็นว่า ไม่มีใคร
สามารถจะชำระล้างจิตนั้นให้สะอาด เพราะว่า ต้อง
อาศัยพระธรรม คนอื่นช่วยไม่ได้...

...การฟังแต่ละครั้ง ทำให้เกิดความเข้าใจขึ้น ขณะที่เข้าใจขึ้น ก็เหมือนสิ่งที่สามารถขจัดสิ่งสกปรก ที่มีอยู่ในจิตให้ค่อย ๆ ละทิ้งไป ทีละน้อยทีละน้อย จนกว่าจะหมดสิ้น ไม่ใช่ไปทำอย่างอื่น แต่ว่า ฟังอะไร ก็ให้เข้าใจว่า ท่านหมายถึง จิตประเภทหนึ่ง ซึ่งขณะนั้น ไม่ติดข้อง ในสิ่งที่มีสามารถที่จะสละ ให้เป็นประโยชน์ แก่บุคคลอื่นได้ แต่ว่าละเอียดยาก สภาพของจิต ไม่ได้มีท่านตลอดเวลา ทุกคนรู้...

...วันนี้ ก็เป็นเครื่องพิสูจน์ ซึ่งส่งไปถึง วันก่อน ๆ และวันข้างหน้า เพราะฉะนั้น ก็จะเห็นได้ว่า แต่ละคน ติดข้อง ไม่สามารถสละได้ หรือว่า สละได้เพียง บางสิ่งบางอย่างเล็ก ๆ น้อย ๆ นิด ๆ หน่อย ๆ แต่ทั้งนี้ เพื่อสละ อย่างสูงที่สุด คือ สละการยึดถือ "สภาพธรรมะ" ว่า "เป็นเรา"...

...เพราะว่า ถ้ายังไม่สามารถที่จะสละ แม้วัตถุภายนอกได้
จะสละ สิ่งที่เราเคยยึดถือ ว่าเป็นเรา ตั้งแต่ศรัทธาจรดเท้า
ว่าเรา ทุกขณะที่เห็น เป็นเรา ทุกขณะที่ได้ยิน เป็นเรา
แม้แต่โกรธก็เป็นเรา เพราะฉะนั้น การยึดถือสภาพ
ธรรมะซึ่งเป็นธรรมะ แต่เข้าใจว่า เป็นเรา นี่เป็นความเห็น
ผิด แล้วก็ไม่มีใครสามารถที่จะทำให้ความเห็นผิดนี้ หาย
ไปได้ นอกจากพระธรรม...

...ธรรมะ เตชะ , ธรรมเดช คือ พระธรรม คำสอน สามารถ
ที่จะทำให้เกิด ความเห็นถูก ความเข้าใจถูก ขณะใดก็
ตาม ที่เข้าใจ ขณะนั้นเป็นกุศล เป็นสภาพจิตที่ดีงาม
ตรงกันข้าม กับสภาพที่ไม่ดีงาม พุดง่าย ๆ ก็คือ จะเป็น
คนดีขึ้น ทีละเล็กทีละน้อย แต่ไม่ใช่หมดเกลี้ยง ไม่ใช่ดี
มากมาย เปลี่ยนแปลง กลับหน้ามือเป็นหลังมือ แต่ ดี
เพราะจากเคยไม่รู้ ค่อย ๆ รู้ขึ้น ตามความเป็นจริง...

กราบทำนุชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขอบพระคุณและขออนุโมทนาในกุศลศรัทธาของ สมาชิกชมรมบ้านธัมมะ มศพ. ราชบุรี
มีคุณครูจรัญ - คุณครูมาลี ฉลวยศรีเมือง เป็นต้น
ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุก ๆ ท่าน ครับ

